

Fragmentvertaling “Dolfje Weerwolfje”

Auteur: Paul van Loon

Vertaalster: Iryna Koval

Pagina's 7-42 van de Nederlandse editie

Вовкулачення Дольфі

Паул ван Лоон

1. Сім

Якось уночі Дольфі несподівано прокинувся і сів у ліжку.

Якусь мить він не міг зрозуміти, що його розбудило. Він точно знав, що сталося щось важливе, але що саме?

Зненацька крізь шпаринку поміж фіранками на нього сяйнув промінь місячного світла - прямісінько йому в обличчя. Срібляста смужка ковзнула по його чолу, уздовж носа, униз до підборіддя.

І тоді Дольфі усе зрозумів. У нього сьогодні день народження!

Звісно, це був знак, що йому щойно виповнилося сім років!

Сім! Нарешті він майже наздогнав Тіммі. Тому вже виповнилося вісім.

«Але якщо так ітиме й надалі, я його обжену, - подумав Дольфі. – Вчора він був старший за мене на два роки, а сьогодні вже лише на один!»

Від збудження він уже не міг лежати в ліжку, тож узяв свої окуляри і начепив їх на носа. Потому відкинув ковдру і скочив на підлогу. Аж тремтячи від нового відчуття, Дольфі пройшовся кімнатою.

Затулене фіранкою вікно було трохи прочинене, і до його кімнати проникали нічні звуки - джерготіння коників-стрибунців, квакання жабок, шурхіт якихось тваринок у траві і під кущами. Звуки, яких він ніколи раніше не чув так чітко й голосно, неначе їх підсилював гучномовець.

Він відчував, як пахнуть трава і кущі, і раптом подумав про своїх батьків. Чомусь це завжди ставалося на його день народження. Де вони зараз?

Та незабаром ця думка випарувалася йому з голови. Його батьки були таємничими незнайомцями, яких він уже не міг пригадати. Власне кажучи, він і гадки не мав, чому йому раптом про них подумалося.

Раптом невідомо звідки на нього напала сверблячка. Страшенна сверблячка по всьому тілу, від якої не допомагало чухання. Може, допоможе свіже повітря?

Він відсунув фіранку і побачив постать за вікном. Верескнувши, Дольфі відсахнувся.

2. Сльози

Постать за вікном зробила точнісінько те саме, і точнісінько тої ж миті, що й Дольфі. Аж тоді він усе зрозумів.

Як по-дурному вийшло! Який він йолоп!

«Я злякався власного віддзеркалення у шибці!»

Він поводився мов шестирічка, а не як хтось, кому щойно виповнилося сім. Він не впізнав себе у темному склі, тож недивно, що він так перелякався.

Дольфі усміхнувся. На щастя, цього ніхто не побачив.

Ширше відчинивши вікно, він втягнув носом нічне повітря. Місячні промені заливали садок чарівним світлом. Дольфі позирнув угору.

Він ще ніколи не бачив такої дивовижної ночі. Небо було святково прикрашене мільйонами зірок, які усі сяяли й мерехтіли, бо йому виповнилося сім.

Повний місяць яскраво світив у темряві. Дольфі не міг відвести від нього очей. Місячне світло сяяло йому в очі і крапало з окулярів. Дольфі ніколи не знав, що світло можна відчувати, проте справді його відчував.

Було прохолодно, та його шкіра, навпаки, чомусь пашіла.

Наче мишачі лапки, місячне світло пробігало по його носу й вустах і ковзало по щелепах і шиї до піжами. Здавалося, воно проникало крізь шкіру і струменіло по всьому тілу. Це було приємне відчуття - наче купання під душем із місячних променів.

Дольфі почувався радісним і щасливим, хоча сверблячка усе ще так само дошкуляла.

Він сперся обома руками на підвіконня і широко розтулив рота, наче хотів випити те світло. Зненацька йому закортіло щось гукнути місяцю, на кшталт:

«Місяцю, агов! Мені сьогодні виповнилося сім років. І мені жахливо свербить!»

А тоді з його горла вирвався звук, якого він ще ніколи не видавав раніше. Голосне, зв'язне виття, від якого він сам перелякався. Шокований, Дольфі затулив рота рукою.

Невже це справді він? Він не міг у це повірити.

Спантеличений, він позирнув угору, та цього разу його рот сам мимоволі розтулився, і Дольфі знову завив на місяць. Той звук був журливим – авву-у-у! Аввввуууу-уу-ууу!

Надзвичайним зусиллям волі він знову міцно стиснув щелепи, анічогісінько не розуміючи.

Що відбувається?

Невже це трапляється з тобою, коли тобі виповнюється сім? Невже твій голос змінюється? Може, він почав ламатися?

Тіммі ніколи нічого про це не казав.

Дольфі позирнув на підвіконня, на яке усе ще спирався руками, і ледь не закричав знову, та вчасно встиг затулити рота.

Сталося ще щось жахливе.

Він не впізнавав своїх рук.

3. Ні!

Його руки зненацька вкрилися білим хутром, і на них виростили довгі, гострі кігті. Хоч скільки Дольфі не витріщався на них, вони не зникали.

І з його ногами трапилося те саме.

«Це катастрофа, - подумав Дольфі. – У мене з'явилися когтисті лапи!»

Він знову повернувся до прочиненого вікна. Його віддзеркалення у склі було дуже темне. Він мав дивний і спотворений вигляд. Здавалося, його волосся стояло сторч, а обабіч голови стирчали китички вух. На додачу він наче вбрався у хутряний кожух, і довге хутро випиналося з горловини його піжами і з рукавів.

«Який жах, - подумав Дольфі. – Невже це справді я, такий волохатий?»

Він розпачливо роззирнувся.

І що йому тепер робити? З ним ніколи раніше такого не траплялося. Уяви лишень, що хтось його побачить! Від самої думки про це йому перехопило подих, і його піжама зненацька здалася замалою для його нового тіла.

Він рвучко розстебнув піжамну куртку - так, що аж повідлітали гудзики, а потому, смикаючи і шматуючи – крак! – стягнув з себе штани.

Нарешті він звільнився.

Дольфі тихо загарчав. У кімнаті все ще було задушно, а її стіни зненацька здалися йому в'язничними мурами.

Місяць посміхався йому крізь вікно. Здавалося, він промовляв до нього:

«Вийди надвір, Дольфі! Скуштуй свободи!»

Дольфі знову сперся на підвіконня передніми лапами, а його хвіст, сповнений жаги, завихляв туди-сюди.

Хвіст?!

Дольфі зиркнув за плече.

У нього справді був хвіст. Волохатий білий хвіст, що виріс із його дупки.

Зненацька у двері кімнати тихенько постукали.

4. Привид

Тіммі вже якийсь час лежав і прислухався до галасу, який долинав з кімнати Дольфі.

Їхні кімнати межували одна з одною, і його розбудили дивні звуки.

«Може, Дольфі щось сниться», - подумалося йому, але тоді він почув це знову. Дивний звук, що нагадував плач.

Тіммі виліз із ліжка.

Дольфі Спаан був його найкращим другом.

Чотири роки тому батьки Дольфі зненацька зникли. Однієї ночі, коли Дольфі ще був трирічним малюком, вони наче випарувалися. Ніхто не знав, куди подружжя Спаан поділося. Вони не залишили ніякої записки, тож їхнє зникнення дотепер залишалося великою загадкою.

Відтоді Дольфі жив разом з Тіммі та його батьками, і Тіммі любив його, мов рідного братика.

Він навшпиньках пройшов коридором, підійшов до дверей кімнати Дольфі і обережно притулився до них вухом. Звідти долинало шкрябання і човгання, тож Тіммі тихенько постукав у двері.

Ніякої відповіді.

Тіммі постукав ще раз.

– Тсс, Дольфі, що ти робиш?

Зненацька за дверима запала тиша.

«Дивно», - подумав Тіммі.

Невже з Дольфі щось трапилося?

У нього раптом з'явилося тривожне передчуття. Швидко натиснувши на клямку, він відчинив двері.

Йому в обличчя вдарив струмінь повітря. Вікно було навстіж прочинене, і кімнату заливало місячне світло.

Його передчуття посилилося. Щось тут не так.

Де Дольфі?

Тіммі роззирнувся.

Ліжко Дольфі було порожнє, а його піжама лежала на підлозі.

Тіммі спантеличено підняв куртку і штани.

Чому вони тут?

І чому розірвані?

Він нічого не розумів.

Перекинувшись через підвіконня, він визирнув надвір. Древа і шезлонги кидали на землю чорні тіні, та у садку теж було тихо.

Раптом Тіммі почув якийсь звук і прудко озирнувся. У темному кутку кімнати щось поворухнулося.

– Дольфі?

Ніхто не відповів. Натомість Тіммі почув лише тихе гарчання.

– Дольфі?

Томмі обережно посунувся до дверей.

Якнайшвидше розбудити маму з татом! Він простягнув руку до клямки, та було вже пізно.

Йому здалося, що тіні зненацька розлетілися вусібіч, і він мигцем побачив, як на нього налітає білий привид.

– Аааа!

А тоді він гепнувся додола, і йому в обличчя війнув гарячий подих.

5. Стрибок

Томмі широко розплющив очі.

Його розум відмовлявся повірити у те, що він бачив. На ньому зверху сиділо щось волохате. Воно нагадувало вовка. Білого.

Не величезного, а незвично маленького, з великими круглими блискучими очима.

Тіммі замружився, більше не наважуючись дивитися. Вовчі лапи притискали його плечі до підлоги. Вовк дихав йому в обличчя.

У голові Тіммі промайнула страшна думка. Дольфі зник. Лише його піжама усе ще лежить у кімнаті. Це могло означати лише одне: цей дивний вовк його зжер. Разом з волоссям і шкірою.

«А тепер моя черга...», - подумав Тіммі.

Вовк понюхав його обличчя. Тіммі хотів заверещати, щоб покликати на допомогу, та заціпенів, не в змозі поворухнутися. З його горла не вирвався жоден звук.

А тоді сталося щось вельми дивне.

Вовк обережно тицьнув носом у його шию, а шорсткий язик дуже лагідно лизнув його у щоку.

– Тіммі, - мовив вовк. – Не бійся, це я.

Вражений, Тіммі дуже обережно розплющив очі. Йому відібрало мову.

З ним відбувалося щось неможливе.

На ньому сидів вовк, який міг говорити. Говорити голосом Дольфі, у якому чулося гарчання.

«Вовки не говорять, - промайнуло йому в голові. – І вже напевне не голосом Дольфі. Отож цього справді не може бути».

Вовк притиснув носа до його вуха.

– Тіммі, це справді я, – сказав він, повернувши голову так, що його морду осяяло місячне світло.

Аж тепер Тіммі побачив, що ті величезні блискучі очі були усього-навсього скельцями окулярів.

– Дольфі? Це ти? Не може бути! Що з тобою трапилося? Ти... ти такий кошлатий! І у тебе така велика паща. І такі великі очі!

Вовк тихенько завив.

– Я не знаю. Я змінився!
– І не кажи, - погодився Тіммі.
– Що мені робити? – запитав Дольфі.

Його голос був зажурений.

– Спочатку злізь з мене, - запропонував Тіммі. – Мені погано міркується з вовком на грудях.
– Ой, вибач.

Дольфі зліз з Тіммі.

– Це вже краще, - Тіммі вмостився на підлозі поруч з Дольфі. – Тепер розповідай, що сталося.

Голова Дольфі похилилася.

– Я прокинувся, бо мені в обличчя світив місяць. Тоді я подумав: «Ура, мені сім років!»

Він тихенько заскавчав.

– А наступної миті у мене з'явилися лапи і хвіст.

Тіммі задумливо поколупався в носі і великим і вказівним пальцями викинув шмарклю за вікно. Тепер надворі було добре видно місяць.

Зненацька хлопець сплеснув у долоні:

– Гей, я все зрозумів! Ти вовкулака, Дольфі! Класно!

Підвівши голову, Дольфі запитально позирнув на Тіммі:

– Хто я?
– Вовкулака. Це людина, яка під час повного місяця перетворюється на вовка.

Тіммі схопився на ноги:

– Оце так! Я, напевне, єдиний хлопець у цілому світі, хто має справжнього вовкулаку! Це набагато краще за звичайну домашню тваринку.

Скавчання Дольфі стало голосніше.

– Домашню тваринку? Ніяка я не тваринка! І я не хочу бути вовкулакою!

Він мав такий сумний вигляд, що Тіммі одразу пошкодував про свої слова.

Звісно, Дольфі не тварина! Який він бовдур.

– Може, це минеться, – припустив Тіммі. – Можливо, це як вітрянка чи кір.

– А якщо не минеться?

– Тоді... тоді я тобі допоможу. Я... – Тіммі вражено замовк.

Спина Дольфі настобурчилася, і він напружився.

– Що ти виробляєш?

– Я... я нічого не можу вдіяти. Тут така задуха. Мені потрібно надвір.

І Дольфі зробив величезний стрибок, пролетівши у повітрі над Тіммі – прямо у відчинене вікно. Униз із другого поверху.

І усе це за *один* стрибок.

Тіммі кинувся до вікна.

– Дольфі, повернися! – зойкнув він.

6. Вереск

Дольфі біг темними вулицями, повз заснулі будинки. Вітер куйовдив його шерсть. У височіні над ним сяяли місяць і зорі. Панувала мертва тиша.

Він почувався чудово. Яка насолода бігти тут зараз, вільному, наче пташка! Ну гаразд, не пташка, а вовк.

Усі довкола спали. Ніхто не знав, що вулицями бігло біле вовкулачення.

На мурі сидів чорний кіт. Його очі мерехтіли у темряві, наче зелені смарагди.

Загальмувавши, Дольфі випростався.

– Аг-рр-ов, котику. Теж гуляємо сьогодні?

Кіт засичав, вигнувши спину і розпушивши хвоста, а тоді зістрибнув з муру до садка, що лежав за ним.

«Чудово, він хоче побавитися, – подумав Дольфі. – Я залюбки приєднаюсь».

Одним великим стрибком він перескочив через мур.

Ой!

У садку росли лише будяки й кущі. Кота ніде не було видно.

Шерсть Дольфі чіплялася за гілки, а колючки впивалися в лапи.

– Ой, ай, ох! – підстрибуючи на задніх лапах, заскавучав він від болю.

За шибкою спалахнуло світло.

Дольфі висмикнув хвоста з особливо докучливих будяків, відчайдушно відбиваючись попередніми лапами від гілок. Зненацька тишу розірвало гучне квохтання.

Кури.

Дольфі повернув голову. У садку стояв занедбаний курник. Кури квохтали, мов навіжені. Дольфі витріщився на них і облизнувся.

А тоді стрибнув до курника і рвонув дверцята.

Кури заквохтали ще голосніше. Раптом двері будинку відчинилися, і жовте світло з коридору залило садок, освітивши курник.

У дверях стояла жінка у нічній сорочці. На ній був дивний капелюх з пір'ям.

– Хто тут?

Її рот широко розтулився від подиву. Там, біля її курника, сидів вовк. Маленький і білий, з окулярами на морді.

Жінка заверещала.

7. Кров

Тіммі прокинувся від звуку удару. Підстрибнувши, він заспано роззирнувся. Де він?

Ох, так, у кімнаті Дольфі. Він чекав, коли той повернеться, та трохи задрімав.

Трохи?

Він позирнув на промінь світла, що заповзав до кімнати з-за дивану.

Це вже не місячне світло, а світанкові промені. Ніч майже закінчилася. Це означало, що спав він довго – певно, аж кілька годин.

«Дольфі!» - зненацька промайнуло в його голові.

Вже майже ранок, а Дольфі усе ще не повернувся. Може, з ним трапилося щось погане.

Та не встиг він додумати цієї думки, як знову почулося гупання.

У вікні з'явилася чиясь тінь, на якусь секунду затуливши собою світло. Наступної миті до кімнати крізь відчинене вікно застрибнув Дольфі, приземлившись на черево і випроставши усі чотири лапи. Хекаючи і висолопивши язика, він так і залишився лежати на підлозі.

Його окуляри з'їхали набік.

– Еге-ге, - пропихтів він. – Стрибати вниз легше, ніж угору. Я двічі вривався у стіну!

Тіммі позирнув на Дольфі й ковтнув повітря. Він знову мусив звикнути до думки, що той вовкулака.

Та окрім цього, Тіммі побачив ще дещо, від чого по його спині забігали мурашки. У хутрі Дольфі застрягли грудки грязюки, гілочки і пір'я. Біле й чорне пір'я.

Та найгіршим з усього була кров.

Кров, що запеклася у кутиках його рота і забарвила його морду в червоний колір.

8. Монстр

– Що сталося? – прошепотів Тіммі. – У тебе жахливий вигляд. Що ти зробив? Ти впав? Чи налетів на вуличний ліхтар?

Дольфі нічого не відповів, а усе ще відхекувався, розпластавшись на землі. Одним оком він позирнув угору.

«Його очі не змінилися, – подумав Тіммі. – Вони усе ще людські».

Зненацька Дольфі тихо заскавчав.

Він почав перебирати лапами, а його хвіст затарабанив по підлозі. Тоді його тіло почало дивно здригатися.

У кімнаті дедалі світлішало. Світанкові сутінки поступово зникали, і у ранковому світлі Дольфі почав перевтілюватися.

Тіммі з розтуленим ротом вирячився на нього.

Він побачив, як морда Дольфі почала зменшуватися. Гострі вуха збіглися, вовча голова перетворилася на людську. Біле хутро якимось чином розчинилося. Гострі кігті зникли, а лапи перетворилися на руки й ноги.

А тоді на підлозі лежав Дольфі.

Звичайний Дольфі Спаан.

Без хвоста і зовсім голий.

Великими очима він дивився на Тіммі, а тоді позирнув на свої руки й ноги.

– Тіммі, я знову нормальний!

Піднявши з підлоги свою розірвану піжаму, він похапцем її натягнув.

– Усе закінчилося, авжеж, Тіммі?

Тіммі кивнув.

– На щастя, так, я гадаю... але...

Дольфі почув дивну нотку в його голосі.

– У чому справа, Тіммі?

– Ну... – вагаючись, мовив Тіммі, – мене трохи турбує кров...

- Кров? – прошепотів Дольфі. – Яка кров?
- Довкола твоєї пащі, я маю на увазі рота. Звідки вона взялася, Дольфі?

Дольфі витер рукою підборіддя і вирячився на червоні смуги на своїх пальцях. Його очі збільшилися від огиди.

- І пір'я, – додав Тіммі. – Чому у тебе у волоссі пір'я?

Він висмикнув кілька білих пір'їнок з-за вух Дольфі. Той заціпенів.

- Ой, тепер я дещо пригадую. Там була жінка, пані Крайчес, знаєш її? Вона завжди носить капелюха з пір'їнами. Який жах!

Здавалося, ноги Дольфі стали ватними, і він відчув, як підгинаються його коліна. Тіммі міцно ухопив його за руку.

- Що ти маєш на увазі, Дольфі? Який жах?

Дольфі похитав головою і впав на ліжко, голосно схлипуючи.

- Мені так соромно. Я страшний монстр, Тіммі. Я її з'їв! Я дика, ненажерлива тварина...

Та домовити йому не вдалося. У двері тихенько постукали, а тоді вони прочинилися.

- Вітаємо, Дольфі!

На порозі стояли батько й мати Тіммі - у яскравих халатах і з сяючими обличчями. Мама вже нафарбувалася, а тато поголився. Волосся їх обох було накручене на бігуді.

Дольфі хутко витер сльози. Вони не повинні помітити, що він плакав. Їм не можна знати, що трапилося.

Який жахливий день народження!

9. Привид

Широко розпростерши руки, мати підійшла до Дольфі, пригорнула і міцно поцілувала в щоку. Дольфі уляк, не в змозі поворухнутися.

Він сподівався, що вона не помітить крові у нього на підборідді.

- Ох, поглянь-но, яка я дурна! – вигукнула мати. – Я вимастила тебе мою помадою!

Вона хутко взяла паперову хустинку і витерла йому підборіддя.

- Отак, тепер все чисте.

Батько поцілував Дольфі, тоді стиснув його руку і так сильно почав трусити нею, що розірвана піжамна куртка Дольфі аж з'їхала йому з пліч.

- Вітаю, хлопче! Який ти вже великий, тепер, коли тобі виповнилося сім! Тобі потрібна нова піжама.
- Так, – погодилася мати. – З цієї ти за одну ніч виріс.

Батько Тіммі кивнув, і бігуді застрибали у нього на голові.

– Так-так, коли тобі виповнюється сім років, усе змінюється, Дольфі.

Мати сплеснула в долоні:

– Ходімо швидше вниз, хлопці. Спочатку подарунок, а тоді торт!

І батьки вийшли з кімнати.

Дольфі й Тіммі презирнулися за їхніми спинами.

Неймовірно. Вони нічого не помітили!

Кімната була прикрашена святковими гірляндами.

Батьки голосно заспівали «Многая літа». Це було дуже фальшиво, проте з любов'ю.

Дольфі час від часу доводилося тамувати сльози. Не через їхній спів, а через те, що він накоїв.

Він отримав у подарунок роликові ковзани, про які давно мріяв. Та сьогодні навіть це його не радувало.

Як можна радіти, коли ти, перевертільвшись на вовкулаку, зжер когось вкупі зі шкірою і волоссям?

«Я вже ніколи не стану радісним... – подумав Дольфі. – Це моя кара.»

– Зроби вигляд, – прошепотів Тіммі. – Удавай, що все гаразд.

Дольфі відчайдушно намагався зобразити захоплення, та увесь час думав про пані Крайчес.

Мати Тіммі спекла великий полуничний торт. Усі отримали свою порцію на тарілочці зі срібною виделочкою.

Дольфі обожнював полуничний торт, та сьогодні йому шматок в горло не ліз. Його уява малювала йому, як з'їдений торт пройде по його стравоходу і впаде на пані Крайчес. Дивлячись на яскраво червоні полуниці на торті, його трохи занудило.

З якоїсь причини він не наважувався навіть торкнутися срібної виделочки.

– Їж, Дольфі, – мовила мати. – Чи ти не хочеш цього смачнющого тарту?

Батько підморгнув йому:

– Інакше я його з'їм, хлопче. Я голодний, як вовк!

Дольфі змінився в обличчі. Тіммі ледь не вдавився. На щастя, саме цієї миті забринів дзвоник.

– Відчини, Дольфі, – мовив батько. – Певно, це хтось до тебе!

Дольфі швидко підвівся, вийшов у коридор і відчинив двері. Та потому миттю відскочив назад.

У дверях стояв привид.

10. Коцюба

Верескнучи, Дольфі забіг назад до кімнати і з грюкотом зачинив двері.

– Що сталося, Дольфі? – запитав батько. – Хто там прийшов?

Дольфі ковтнув повітря і вказав у напрямку коридору. Йому відібрало мову. Тіммі здивовано позирнув на нього.

– Пппп-привид, – нарешті спромігся вичавити з себе Дольфі.

Погляд Тіммі став ще здивованішим, та тоді він розреготався.

«Слава Богу, - подумав Тіммі, - Дольфі ще може жартувати».

– Я хочу побачити привида! – вигукнув він і попрямував до дверей.

– Ні, Тіммі, не роби цього! – зойкнув Дольфі.

Та Тіммі вже вийшов до коридору, зачинивши за собою двері.

Дольфі безпомічно позирнув на батьків. Ті реготали, вочевидь вважаючи, що хлопці бавляться.

Дольфі не знав, як йому вчинити.

Бо там за дверима...

Двері кімнати відчинилися, і Тіммі влетів досередини, зачинивши двері за собою.

– Там примара, – пискнув він з побілілим обличчям.

Батьки з посмішкою презирнулися.

– У такому разі моя черга піти подивитися, – мовив батько. – Може, це грабіжник.

– Грабіжники здебільшого не дзвонять у двері, любий, – зауважила мати.

– Теж правда, – погодився батько, відсунувши стільця і підводячись з-за стола.

Та Тіммі з Дольфі водночас затулили собою двері.

– Не роби цього, тату, – сказав Тіммі.

– Будь ласка, залишайся тут, – благав Дольфі. – Там...

Батько кивнув:

– Я розумію. Там за дверима стоїть жахливий привид.

Нахилившись до хлопців, він прошепотів:

– Та я не боюся. Дивіться!

Він підійшов до каміну і узяв до рук залізу коцюбу.

– Ось! Цією зброєю Віллем Безстрашний боронитиме нас від усіх привидів. З дороги, хлопці! – і він відштовхнув їх убік.

Виставивши коцюбу перед себе, наче меч, він вийшов до коридору і зачинив за собою двері.

11. Великий Злий Вовк

- Що там відбувається? – переляканий, прошепотів Дольфі.

Він притулилися вухом до дверей, щоб послухати. Тіммі зробив те саме.

– Не хвилюйтеся так, хлопці, – мовила мати. – Віллем Безстрашний дасть відсіч будь-якому привидові. Я це точно знаю, бо одружена з ним, – і вона захихотіла.

Та Дольфі з Тіммі було не до сміху. Вони відчайдушно намагалися почути, що наразі відбувається у коридорі. Жоден з них не наважувався відчинити двері, щоб подивитися.

Здавалося, минула вічність, перш ніж вони почули, як вхідні двері з грюкотом зачинилися. У коридорі запанувала моторозна тиша. Хлопці презирнулися.

Зненацька почулися повільні кроки, а тоді три потужні удари у двері у супроводі глухого сміху.

Дольфі й Тіммі відстрибнули назад.

Двері повільно відчинилися.

На порозі стояв батько.

Він ще раз вдарив коцюбою у двері й зайшовся глухим, відьмацьким реготом.

– Вибачте, я пожартував, бо не зміг стриматися, – сказав він. – Та ви були праві: там справді була примара!

– От бачиш! – нажаханий, зойкнув Тіммі.

– Майже праві, – уточнив батько. – Пані Крайчес потворна і огидна. Чесно кажучи, я теж вважаю її примарою.

Він підморгнув хлопцям.

Ті презирнулися.

Батько нічого не усвідомив. Він не зрозумів, що побачив привид пані Крайчес. Бо сама пані Крайчес мертва і зараз знаходиться у Дольфі в животі!

А тепер вона повернулася як привид.

– Крайчес ще гірша за примару! – вигукнув батько. – Це вовк у овечій шкурі, скажу я вам! Вона потайки труїть котів і власноруч відкручує голови своїм курам, якщо ті несуть замало яєць. Я бачив це на власні очі!

Батькове обличчя розпашілося, хоча він майже ніколи ні на кого не злився. Проте терпіти не міг пані Крайчес.

– Ця відьма тільки те й робить, що скаржиться. Цього разу вона прийшла повідомити, що я не можу паркувати машину біля її будинку, бо це псує її краєвид. Пффф.

– Ти її хоч не вдарив, любий? – запитала мати.

– Ні, але я заледве стримався, бо мені вельми кортіло відчихвостити її коцюбою. Вчора вона вже заборонила хлопцям грати у футбол на вулиці, – він похитав головою. – І знаєте, що вона ще сказала?

– Що?

Батько зненацька розреготався.

– Вона сказала, що сьогодні вночі вовк з'їв одну з її курей!

– Що?! – одногосно вигукнули Дольфі й Тіммі.

– Вовк! – повторив батько. – Тут у місті! Відразу зрозуміло, наскільки вона схибнута.

Дольфі позирнув на Тіммі.

Тіммі позирнув на Дольфі.

– І знаєте, що вона додала? – батько вже аж гикав з реготу. – Що цей вовк мав окуляри! – він аж лягнув себе про колінах від задоволення. Від його роздратування не лишилося й сліду. – Ти можеш собі це уявити, Дольфі? Вовк в окулярах! Чотириокий вовк!

Окуляри Дольфі запітніли. Тіммі штовхнув його у плече.

– Ура! – прошепотів він. – Вона жива! Ти її не зжер, це була лише курка!

Минув якийсь час, перш ніж Дольфі усвідомив його слова. Тоді він підстрибнув і разом з Тіммі затанцював по кімнаті.

– Вона жива! Вона жива! – зарепетували вони удвох.

Батьки здивовано спостерігали за ними.

– Що з вами коїться? – запитала мати. Батько лише стенив плечима.

У коридорі лягнула поштова скринька.

– Вітальна листівка, – сказала мати.

Дольфі вилетів у коридор. На килимку біля дверей справді лежала листівка, і він зацікавлено підняв її з підлоги.

«Вітаю, Дольфі, – прочитав він. – Сім років – це початок».

На листівці не було вказане ім'я відправника. Хто б міг її надіслати?

«Може, це хтось з мого класу», – подумав Дольфі, перевернувши її, щоб побачити зображення на іншому боці.

Йому перехопило подих.

На листівці був намальований Великий Злий Вовк....

